

Οι Άγιοι Μάρτυρες Αδριανός και Ναταλία

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ο άγιος μάρτυς Αδριανός και η σύζυγός του Ναταλία κατάγονταν από τη Νικομήδεια. Κατά τη δεύτερη περίοδο (ήτοι 302-305 μ.Χ.) της βασιλείας του Μαξιμιανού (286-305 μ.Χ.) συνελήφθησαν είκοσι τρεις χριστιανοί άνδρες, οι οποίοι κρύπτονταν στα σπήλαια, και υποβλήθηκαν σε πλείστα όσα βασανιστήρια και κακώσεις. Αυτούς λοιπόν ο Αδριανός, προ του μαρτυρίου τους, τούς ρώτησε το εξής: «Για ποιό λόγο, καλοί μου άνθρωποι, υπομένετε αυτές τις ανυπόφορες και δεινές τιμωρίες;». Αυτοί του αποκρίθηκαν: «Για να κερδίσουμε τα αγαθά που έχει ετοιμάσει ο Θεός για όσους πάσχουν υπέρ Αυτού, τα οποία βεβαίως δεν είναι δυνατόν ούτε ακοή να τα ακούσει ούτε λόγος ανθρώπινος να τα περιγράψει».

Αμέσως λοιπόν τότε ο μακαριστός Αδριανός, διεγερθείς από τη θεία χάρη, είπε στους γραμματείς που έγραφαν τα ονόματα των μελλόντων να υποστούν μαρτυρικό θάνατο χριστιανών: «Γράψτε και το δικό μου όνομα· στ' αλήθεια, ευχαρίστως συναριθμούμαι με αυτούς». Εκείνοι, πράγματι, έγραψαν το όνομά του και, αφού του έδεσαν τα χέρια με αλυσίδες, τον έριξαν στη φυλακή.

Πληροφορηθείσα δε η σύζυγός του Ναταλία τη σύλληψη και φυλάκισή του, νόμισε ότι αυτά έγιναν για άλλο λόγο και στενοχωρήθηκε πά-ρα πολύ. Ύστερα όμως έμαθε ποιά ήταν η αιτία της καθείρξεως του συζύγου της Αδριανού. Αμέσως, αφού φό-ρεσε λαμπρά ενδύματα, έσπευσε στο δεσμοκτήριο, μπήκε μέσα και καταφιλούσε τις αλυσίδες με τις οποίες ήταν δε-μένα τα χέρια του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά επιπλέον, τον μακάριζε για την προθυμία του και τον συμβούλευε να υπομένει με καρτερία τους αφόρητους πόνους των βασανι-στηρίων, μένοντας ασάλευτος και ακλόνητος στην πίστη του στο Χριστό. Και, ακόμη, παρακαλούσε τους συνδεσμών-τες του χριστιανούς να προσεύχονται γι' αυτόν.

Αλλά τότε, ύστερα από προτροπή του μάρτυρος Αδριανού, η Ναταλία επέστρεψε στην οικία της. Μετά δε από λίγο ο Μάρτυς, επειδή είχε την εντύπωση ότι θα οδη-γούνταν στον τύραννο, χαιρέτισε τους συνδεσμώτες του χριστιανούς και, αφού έδωσε χρήματα στους δεσμοφύλα-κες, έλαβε άδεια και πήγε στην οικία του, για να μηνύσει στη σύζυγό του Ναταλία να είναι παρούσα κατά την τελείωσή του. Εκείνη όμως, μόλις αντίκρισε το σύζυγό της, νόμιζε ότι φοβήθηκε τα βασανιστήρια και για το λόγο αυ-τό αρνήθηκε το Χριστό και, έτσι, αφέθηκε ελεύθερος. Αφού λοιπόν η Ναταλία έκαμε τη σκέψη αυτή, του έκλει-σε την πόρτα κατάμουτρα, ονειδίζοντας τον για την άρνη-ση του Χριστού και αποκαλώντας τον φιλόζωο και δειλό. Ακόμη δε η Αγία του υπενθύμισε την απειλή του Χριστού προς εκείνους που θα αθετήσουν την πίστη τους σ' Αυτόν. Επιπλέον δε και τον εαυτό της τον αποκαλούσε άθλιο και δυστυχισμένο, γιατί ούτε μια ημέρα, έλεγε, δεν είχε την ευτυχία να ονομαστεί γυναίκα Μάρτυρος, αλλά την ευτυ-χία και τη μακαριότητα, που είχε την ελπίδα να λάβει, τη διαδέχτηκαν μεμιάς η δυσφημία και η αθλιότητα. Όταν όμως αυτή έμαθε το σκοπό για τον οποίον ο Άγιος πήγε στην οικία του, του άνοιξε διάπλατα τις πόρτες και, αφού τον αγκάλιασε, τον ασπαζόταν με απέραντη αγαλλίαση και χαρά. Αμέσως δε, όπως ήταν, τον ακολούθησε στην πο-ρεία του προς τον τύραννο.

Οδηγήθηκε λοιπόν ο άγιος Αδριανός στο βασιλιά, στον οποίο και διακήρυξε με παρρησία ότι ο Χριστός εί-ναι ο μόνος αληθινός Θεός. Αμέσως τότε ο τύραννος πρόσταξε και υποβλήθηκε ο Άγιος σε βασανιστήρια. Και πρώτα - πρώτα, τον έριξαν στο έδαφος μπρούμυτα και τον έδειραν ανηλεώς με ξύλα. Έπειτα τον γύρισαν ανάσκελα και τον χτύπησαν τόσο πολύ στην κοιλιά, ώστε αυτή άνοιξε και φάνηκαν τα σπλάχνα του. Ήταν δε τότε ο Άγιος είκο-σι οχτώ χρόνων. Ακολούθως οι δήμιοι τον ακρωτηρίασαν μαζί με τους υπόλοιπους Αγίους. Και βέβαια ο πρώτος που του έκοψαν τα χέρια και τα πόδια ήταν ο Αδριανός. Μάλιστα δε η σύζυγός του Ναταλία έθετε πάνω στο αμόνι κάθε μέλος και τον μεν δήμιο τον παρακαλούσε να χτυ-πάει δυνατά με το σφυρί την κοπίδα, τον δε σύζυγό της Αδριανό τον ενθάρρυνε και τον ενδυνάμωνε να υπομένει καρτερικά τους πόνους και να μην

προδώσει από δειλία την υπέρ του Χριστού άθλησή του.

Όταν λοιπόν ο άγιος Αδριανός ετελειώθη, και μαζί και οι άλλοι άγιοι Μάρτυρες, τα δε σώματά τους επρόκειτο να ριχτούν στο πυρ, για να καούν, η Ναταλία πήρε στην αγκαλιά της το ένα χέρι του συζύγου της Αδριανού και ακολουθούσε τα άγια λείψανα. Αλλά και με τα αίματα που έσταζαν από τα ιερά αυτά λείψανα άλειψε τον εαυτό της.

Μόλις οι δήμιοι έφτασαν στον προκαθορισμένο τόπο, έριξαν στο πυρ τα άγια λείψανα. Αμέσως όμως τότε ξέ-σπασε μεγάλη νεροποντή, η οποία έσβησε το πυρ, και τα λείψανα έμειναν άθιχτα. Έτσι ένας χριστιανός, ονόματι Ευσέβιος, περισυνέλεξε τα άγια λείψανα και, αφού τα έβαλε σε ένα πλοιάριο, τα μετέφερε στην Αργυρούπολη, κοντά στο Βυζάντιο, και τα ενταφίασε. Εκεί και η αγία Ναταλία, μεταβάσα αργότερα, παρέδωσε το πνεύμα της στο Θεό και ενταφιάστηκε δίπλα στα λείψανα των αγίων Μαρτύρων.

Πηγή: Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, *Με τους Αγίους μας, Συναξαριστής μηνός Αυγούστου*, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.148-152.